

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

5. søndag i påsketiden – 28. april 2013

Prekentekest: Joh 17, 6 – 11

Lesetekst I: 1 Kong 8, 12 – 13, 27 – 30 eller Apg 11, 1 – 18

Lesetekst II: Ef 2, 17 – 22

Jesus ber for oss

I de tre foregående kapitlene i Johannesevangeliet har vi gjengitt det som blir kalt Jesu avskjedstale til disiplene. Der har Jesus på nytt, og på en grundigere måte enn tidligere, understreket for disiplene at han skal forlate dem. Samtidig har han sterkt understreket at de ikke skal bli etterlatt «som foreldreløse barn» (14,18). Han vil komme til dem ved at Talsmannen, Den Hellige Ånd skal bli gitt dem. Han «skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere» (14,26).

Selv om de blir utrustet med Den Hellige Ånd, får de ikke noe løfte om et lett liv. De må være forberedt på trengsel (16,33).

Forbønn

Med dette som bakgrunn er det at Jesus avslutter sin tale med å be. Hovedtemaet er det samme som i talen. Han ber om at Far i himmelen må ta seg av disiplene, bevarer dem og utruste dem til livet og tjenesten som venter dem, etter at han selv har forlatt denne verden. Hele bønningen er gjennomsyret av omsorg og omtanke for disiplene.

Men omsorgen gjelder ikke bare de som var sammen med Jesus der og da. Han utvider perspektivet. Han ber også for dem som gjennom disiplenes ord, kommer til tro på ham (17,20). Dermed blir Jesu forbønn en forbønn for hele Guds menighet på jord, over alt og til alle tider. Jesu forbønn minner oss om forbønnens tjeneste mellom oss kristne. Han har gitt oss et eksempel til etterfølgelse.

Forbønnens tjeneste har to fokus. Det ene er den som ber og det andre er den som det blir bedt for.

Å være forbeder er en stor og viktig tjeneste i arbeidet i Guds rike. Noen mennesker får dette lagt på seg som en egen tjeneste. Samtidig er det slik at vi alle kan være med i denne tjenesten. Bønn og forbønn fører oss inn i Guds nærhet.

Å være blant dem som blir bedt for, er også en stor rikdom. I avgjørende livssituasjoner, foran viktige valg, ved sykdom, i sorg og glede, i alle slags situasjoner kan vi be om forbønn fra andre troende. På den måten kan vi bære hverandre inn for Gud.

Det er stort å ha forbedere blant mennesker. Enda større er det å vite at Jesus ber for oss. Han ba ikke bare den gangen han tok avskjed med disiplene, nei, han ber også i dag for oss (Heb 7,25 og 9, 24).

Mitt er ditt og ditt er mitt

Med dette ordspillet får Jesus fram det sterke fellesskapet det er mellom han og Far i himmelen. De er ett. Også andre utsagn i teksten vår understreker den sterke enhet der er mellom Far og Sønn:

«- alt som du har gitt meg, er fra deg.» v.7

« - at jeg har gått ut fra deg,-» v.8

« - slik som vi er ett.» v.12

Til sammen viser disse versene at Jesus er fra Gud, han er Guds Sønn, ja han er Gud (kfr 1,1ff).

Denne sannheten viser oss noe av frelsens dybder. Det er Gud selv som har kommet inn i vår verden og blitt menneske for å frelse oss. Det var umulig for oss, bare Gud kunne. Han ble gjort «til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet.» (2 Kor 5,21)

Evangeliet – en ufortjent gave

Jesus er ikke et tilfeldig menneske som påberoper seg å være Messias. Han er Messias, sendt av Gud til vår verden for å fullføre Guds store frelsesplan for menneskene. Det han sier og det han gjør, kommer fra Gud. Selve frelsen kommer fra Gud (17,7).

Det var ikke vi mennesker som ba Gud om frelse, det var Gud som kom til oss med det som vi ikke kom på å be om, ja, ikke engang var i stand til å be om. Så fjernt fra Gud var vi. Desto større grunn til å takke og lovprise ham for det han har gjort for oss.

Hold ut – hold sammen!

I det siste verset konstaterer Jesus at hans tid her i verden snart er slutt. Han skal forfremmes til sin Fars høyre hånd. Samtidig understreker han at disiplene kommer til å være her framover. Derfor ber han om at de må bli bevart.

«- bevar dem i ditt navn, det navnet du har gitt meg,-» (11b)

Det er avgjørende for Jesus at disiplene, og med dem alle troende, skal holde ut slik at de kan nå målet. Derfor uttrykker Jesus med disse ordene at de, og vi, må holde ut i troen på ham og hans Far. Ved troen på Jesus er de troende ett. Denne enheten er viktig for å bli bevart. Derfor kan denne oppfordringen til enhet også leses som en oppfordring til å holde sammen som troende. Det er viktig med tanke på å holde ut!

*Vi ranker oss sammen, vi vinkvister små,
som brødre og søstre om Jesus å stå.
Å la ingen visne av våre, o Gud,
ei brytes av stammen og ei kastes ut!*

(Sangboken 572, v.3) **Sigvald Skavlan**

Odd Bjarne Skogestad

Misjonsssekretær i Den Norske Israelmisjon, plassert i Bergen krets. For tiden også varaordfører i Fjell kommune i halv stilling.

oddbjarne@israelmisjonen.no